

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning.

Forslag af Udvalgets Flertal:

Rigsdagen frastger sig herved Ret til at gøre Ansvar gældende med Hensyn til Statsregnskabet for 1891—92 vedtoges med 27 Stemmer mod 14.

Windretallets Forslag bortfaldt som Følge af denne Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Fattigvæsenet paa Færøerne.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 2913 ff.).

Lovforslaget sattes under Forhandling.

Olsen: Strafs efter at Lagtinget var sammentraadt i 1891, fremkom der Andragende om, at Fattigloven af 9de April samme Aar maatte udvides til at gælde for Færøerne, da denne Lovs Bestemmelser vare mere hensigtsmæssige og mere humane, end den for Færøerne gældende Fattiglovgivning var. Lagtinget tog Sagen under Behandling, men kunde først tilendebringe den i 1892. Loven af 9de April 1891 søges nu udvidet til Færøerne i sin Helhed, kun med de Bømpelser og Modifikationer, som de særlige færøiske Forhold nødvendiggøre.

Der er kun een mere væsentlig Realitetsforandring foretaget i denne Lov. Medens man nemlig her nede har Fattighuse eller Forsørgelsesanstalter, hvortil der henses saadanne Fattiglemmer, som ikke kunne støtte sig selv, har man paa Færøerne ingen saadanne Anstalter, Tanken om at oprette saadanne har været fremme for en Del Aar siden, og man gjorde da forskellige Beregninger og søgte at komme paa det rene med, hvorvidt de kunde bestaa der oppe. Resultatet blev, at Fattigkommunerne umuligt kunde bære de Udgifter, som vilde foranlediges ved saadanne Forsørgelsesanstalter, idet de Lemmer, man kunde sende til dem, bleve saa faa, at Udgifterne bleve uforholdsmæssigt høje. Ulemperne ved, at vi ikke have saadanne Anstalter, ere i og for sig ikke saa meget store, da den store Del af Fattiglemmerne forsørge sig

selv blot med en mindre Hjælp fra Kommunen; men der gives selvfølgelig enkelte Individer, som ere af en saa uheldig Karakter, at de hverken kunne støtte sig selv, ej heller anbringes paa bestemte Steder for bestemt Betaling. Det er nemlig saadanne Individer, som have ført et omflakkende Liv og meget vanskelig kunne holdes paa det samme Sted. De gaa saa paa Omgang hos de bedre stillede i Kommunerne, hvor man er nødt til at behandle dem, kan jeg sige, paa en meget human Maade. Man vilde maasse tænke, at de bleve daarligt behandlede, fordi de ere daarlige Subjekter; men det er aldeles ikke Tilfældet; de blive behandlede i alt Fald lige saa godt, som de forskellige Forsørgeres Personale i det hele taget bliver det. — Denne Bestemmelse har man foreslaet optagen i dette Lovforslag paa den Maade, at Overvrigheden giver Tilladelse til, at saadanne Individer kunne gaa paa Omgang i Kommunerne.

Medens nu Fattigloven af 1891 kun henviser til Bestemmelsen om Fattigbestyrelsernes Sammensætning og Fattigudgifternes Tilvejebringelse med videre, til de i saa Henseende bestaaende Regler, har Lagtinget ment, at det vilde være hensigtsmæssigt i det foreliggende Lovforslag at optage de Bestemmelser om Fattigbestyrelserne og Fattigudgifternes Udøvelse, der findes spredte i forskellige Love, nemlig: Fattigloven for Færøerne af 22de Marts 1855, Kommunalloven af 28de Februar 1872 og Loven om det frivillige Fattigvæsen af 9de Februar 1883. Disse Bestemmelser ere optagne i det foreliggende Lovforslag, selvfølgelig med de Ændringer og de mere humane Hensyn, som Forholdene siden disse Loves Udgivelse have medført.

Med disse saa Ord skal jeg tillade mig at anbefale Forslaget til det høje Tings Velvilje.

Th. Nielsen: Ja, det kan jo kun være meget glædeligt, at Færøerne med deres 11—12,000 Indbyggere nu ere komne saa vidt, at de tro sig i Stand til alene at bære en Fattiglovgivning som Danmarks. Jeg betragter Fattigloven, i det mindste efter at den er traadt i Virksomhed, som en særdeles god og human Lov, men jeg vil ikke påstaa, at den er særdeles billig for Kommunerne. Derfor siger jeg, at det er glædeligt, at Færøerne nu ere naaede saa vidt, at de tro sig i Stand til at bære en lignende human Fattiglovgivning som Danmarks.

Det er egentlig kun de to første Afsnit, der ere forskellige fra den danske Fattiglovgivning, og disse to Afsnit ere rent lokale,